

ÎN CĂUTAREA CĂLĂUZELOR

Dragul meu Părinte,

Te rog să îmi ascuți și mie durerea. Sufletul mă doare și inima m-a îndemnat să-ți adresez câteva cuvinte – în numele Adevărului în care credem împreună.

Ne-am trezit, în adolescența noastră frumoasă, într-o lume cu multe căutări și interese, dintre care nu toate coincideau cu năzuințele noastre. Și ne-am bucurat când am descoperit ASCOR-ul, care, datorită principiilor pe care a fost fondat, ne-a devenit ușor și firesc punct de reper dar și de sprijin în formarea noastră morală și duhovnicească.

Cum tinerețea e plină de căutări și frământări, mare ne-a fost bucuria găsind la ASCOR un mediu mai mult decât prielnic: tineri care frecventau Biserica din convingere și dragoste, legături frumoase cu mediul duhovnicesc – prin pelerinaje de neuitat – dar mai ales nenumarate seri cu încărcătură duhovnicească aparte, alături de mari duhovnici și teologi însuflețiți, precum:

Pr. Constantin Necula, Pr. Nicolae Tănase, Arhim. Melchisedec Velnic, Ierom. Amfilohie Brânză, Pr. Ioan Cristinel Teșu, Dan Puric, Maica Siluana, Pr. Vasile Gavrilă, P.S. Varsanufie Prahoveanul, Ierom. Savatie Baștovoii, Pr. Zaharia Zaharou de la Mănăstirea Essex, I. P. S. Hierotheos Vlachos, Pr. Pantelimon de la Mănăstirea Oașa sau scriitorul Cornel Constantin Ciomâzga.

Am vibrat cu toții de fiecare dată când mult îndrăgitul nostru Părinte Ierom. Amfilohie Brânză își ridica privirea tăioasă către noi, muștrându-ne cu dragoste dar și cu fermitate și îndemnându-ne să dăm lui Hristos tot ce avem mai bun în noi și să nu mai fim “fleșcăiți”. Ne-am făcut mea culpa la fiecare din zecile de conferințe la care l-am avut invitat pentru a ne da cuvânt de învățătură și am plecat spre casă convinși că putem muta și munții, călăuziți de un asemenea părinte!

Ne-am lămurit frământările legate de viața de familie și poveștile de iubire ascultând povețele blânde și atât de folositoare ale Pr. Nicolae Tănase, hotărâți să ne asumăm toate ale familiei și să îi urmăm sfaturile, întemeind – la vremea cuvenită - familii creștine, adevărate fortărețe de apărare a Ortodoxiei.

Cum am putea uita nerăbdarea cu care - ani de-a rândul – așteptam încă o ocazie de a participa la conferințele susținute de Pr. Prof. Constantin Necula, care prin cuvintele atât de bine documentate și prin farmecul Sfinției Sale cu care ne cucerea de fiecare dată, ne-a lămurit că tinerețea nu e o boală, așa cum socialul ne împinge să credem și ne-a arătat direcția spre firescul nostru, învățându-ne să fim fermi, verticali și nu niște plângăcioși patetici.

Fiecare conferință ASCOR a fost mereu o ocazie de întâlnire cu cei pe care îi simțeam, dacă nu chiar îi știam, în același duh cu noi, veniți în sală cu frământări de aceeași natură și cu neliniști sau întrebări cauzate de aceeași dorință, respectiv dobândirea unei mai bune cunoașteri a Ortodoxiei și aflarea modului în care putem trăi o viață bineplăcută lui Hristos.

Desigur, nu contau orele târzii până la care se întindeau aceste seri pline de încărcătură duhovnicească pentru că mințile noastre erau însetate și absorbeau fiecare cuvânt, astfel încât de multe ori oboseala fizică dispărea complet în fața bucuriei de a ne putea afla în apropierea acestor oameni. Așa am crescut, așa ne-am întărit, așa am început a ne șlefui și a dori din ce în ce mai mult să punem început bun unei vieți creștinești. Setea de cunoaștere a tezaurului Ortodoxiei a sporit, fiecare din noi căutând ca și dincolo de ușile amfiteatrelor pe care le umpleam până la refuz cu ocazia acestor conferințe, să înțelegem mai bine, să aprofundăm cele ascultate, așa încât ne-am îmbogățit bibliotecile personale cu lucrările semnate de cei pe care îi ascultam conferențiind, ducând cu noi învățăturile lor spre a fi de folos și celorlalți.

*

Suntem în 2016, la câțiva ani de când viața noastră a trecut de la visele frumoase și idealurile duhovnicești la rutina care ne-a transformat în... oameni mari. Da, e adevărat, nu mai avem timp de conferințe, pelerinaje, discuții duhovnicești, pentru că trebuie să facem ascultare la servicii, în familie, cu copiii, cu părinții, cu cei în nevoie, cu îndatoririle legate de comunitatea în care locuim. Abia mai apucăm să ajungem să ne mărturisim și să facem seara o rugăciune până – cu toată străduința – picăm de somn. Și nu ne permitem luxul să facem câte un priveghi pentru că

dimineața următoare o luăm de la capăt cu ascultarea.

În schimb, fărâma din inima noastră pe care i-am promis-o Lui Dumnezeu este acolo. Cu darul Lui, acel mărgăritar curat a crescut în timp și s-a înnobilit. Prin credință sinceră suntem la fel de proaspeți, de deschiși și de dornici de Adevăr. Adevăr pentru care mulți sfinți au murit și față de care, mai mult decât evlavie, mai mult decât atitudine, avem o datorie. Ce moștenire mai de preț putem lăsa copiilor noștri?!

Și iată-ne acum, în fața rafturilor cu cărți citite și răscitite, cu înregistrările nenumăratelor convorbiri duhovnicești cu care ne-am hrănit ore în șir, cu ochii pe evenimentele care umplu site-urile ortodoxe referitor la sinodul pan-ortodox care va avea loc în iunie anul acesta, cuprinși fiind de întrebarea firească: *quo vadis?*

La început am crezut și eu ca toată lumea că acest sinod pare ceva bun, constructiv, pacifist. După luările de poziție și cuvintele ferme făcute de părinți și ierarhi din toată lumea ortodoxă care au culminat cu cel al părinților de la Athos, realizez că lucrurile stau cu totul altfel. Veți spune poate că asta îi privește doar pe cei în măsură să judece acest eveniment, însă atunci când se intenționează știrbirea adevărului de credință mă simt direct implicat și răspunzător, ca fiu al Bisericii Ortodoxe. Am constatat, cu dezamăgire, că vocile care m-au hrănit ani de-a rândul și mi-au dat putere, ba chiar mai mult, m-au îndemnat să strig de pe acoperișuri, de va fi nevoie și să nu fiu fleșcăit...acum tac. La cine să alerg să aflu ce e de făcut? Am căutat pe rând, pe pagina fiecăruia (de vreme ce majoritatea invitațiilor de seamă au acum pagini pe canalele media) să aflu măcar o umbră de răspuns la întrebarea: Ce e de făcut? Cum să luăm atitudine? Cum ne vor afecta viața aceste lucruri? În ce măsură suntem vinovați dacă tăcem știind că în câteva săptămâni, trupul Bisericii Ortodoxe va fi sfărtecat și pervertit?

Unde sunt toți când IPS Hierotheos Vlachos strigă și mărturisește împotriva neadevărurilor și nedreptăților care se vor înlăptuite în urma acestui sinod? De ce în ultima perioadă, dintre toți susținătorii acestuia, niciunul nu mai spune nimic? Atât de mult teren a caștigat sistemul bazat pe obediență încât ne-au adormit conștiințele? Să greșescă oare și PS Longhin atunci când ne atenționează asupra acestor lucruri?

Unde sunt marii teologi ai zilelor noastre? Unde sunt vocile din Mănăstiri, care primesc pelerinii cu porțile deschise, dar nu le oferă merinde pentru vremurile de acum, pentru realitățile cu care ne confruntăm? Ce problemă poate fi mai arzătoare decât apărarea dreptei credințe?

De ce tac cei pe care i-am luat drept modele? De ce tac până și Pr. Rafail Noica, Pr. Ion Buga, Pr. Serafim Bădilă, Dr. Virgiliu Gheorghe, Prof. Dr. Pavel Chirilă, Laurențiu Dumitru, vocea din Rost – Claudiu Târziu, sau cea din Ortodoxia Tinerilor – Claudiu Bălan, Danion Vasile sau chiar și teologul Andrei Dîrlau?

...mă simt trădat. Mă simt ca un îndrăgostit care a trăit ani de zile hrănit de convingerea că iubește cea mai fidelă făptură din lume, un îndrăgostit care petrece ani de zile în preajma iubitei, neprecupețind niciun efort și urmându-i fără cârtire toate sfaturile și povețele, doar pentru a descoperi - când are mai mare nevoie de ea - că aceasta îl înșeală; că în tot acest timp ea a teoretizat, dar în prag de nuntă, se scuză și pleacă în ale sale...care nu îl includ și pe el. Da. Aș putea spune că mă simt trădat.

Știu însă că Hristos a lucrat prin voi și pentru asta aveți toată considerația mea. Chiar dacă poate acum avem mai mare nevoie de voi. De aceea,
Nu ne lăsați fără păstori, Prea Cucernici Părinți!
Nu ne lăsați nedumeriți, Prea Cuvioși Părinți!
Tinerețea noastră strigă după Sfințiile Voastre!

Ne-ați spus, ani de-a rândul, să ieșim din moleșeală și să mărturisim, că Hristos nu iubește lașii. Fricoșii nu se mântuiesc, așa ne-ați învățat! Am crezut, am prins putere, ne-am străduit să ne însușim tot ce ne-ați predicat. Acum,

Unde ne sunt călăuzele?

Ingrijorarea lui Mihai C., un drag prieten din ASCOR
<https://www.facebook.com/aniela.petreanu/posts/483477115177735>